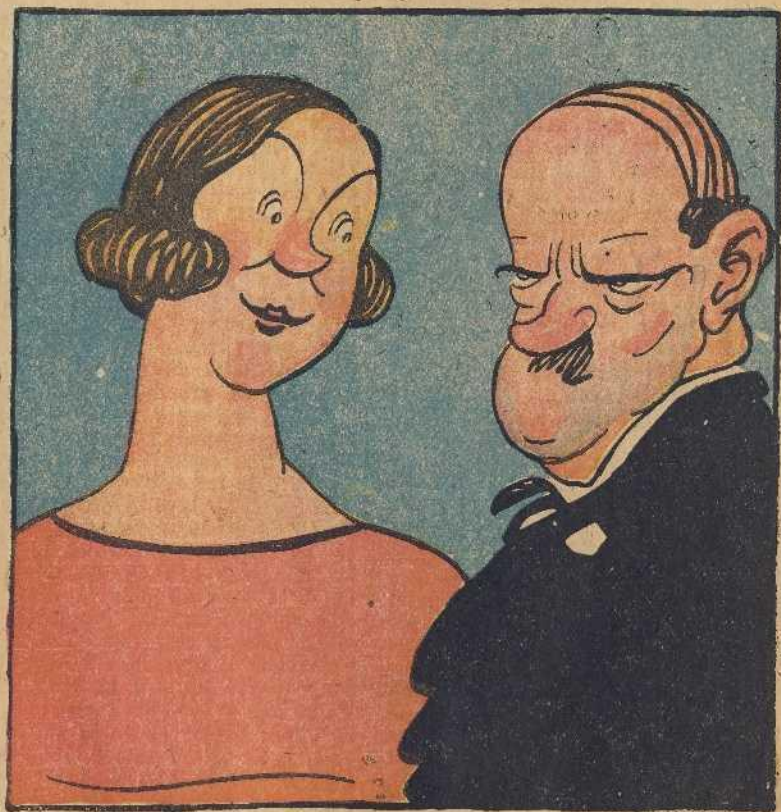

—Sí, noia, m'ha costat un xic, però tot fent el tonto ho he aconseguit.
—Sí que ho has aconseguit fàcilment!

C U R I O S I T A T S

L'art d'empolainar-se

En tot temps les noies han fet tot ço que han sapigut per a millor poguer comprendre el cor dels homes, i per belles que hagin sigut, els hi ha semblat que no ho eren prou, i ja de molt antic varen inventar l'art d'empolainar-se per a millor agradar. Jo no ho sé, mes m'atreviria a assegurar que fins Eva ja es pintava la cara per a ésser més bella als ulls d'Adam.

Els antics diuen que una vegada les deesses Venus i Minerva es varen desafiar a veure quina de les dues es sabria presentar més bella. Venus es va passar tota una setmana davant del mirall, que aleshores eren fets amb una planxa de metall bruñit, es va fer una pintada tan fenomenal, que semblava una decoració de teatre, totes les colors que la pintura havia descobert fins a aquell temps hi varen ésser empleats. Minerva no ho va fer aixís, es va emmirallar en les aigües d'un estany, i després va emprendre una gran correguda a peu pel camp, i la Natura li va posar a la cara les més belles colors naturals, i ella va ésser qui va guanyar la juguesca.

Abans, en lloc de pintar-se de blanc, es pintaven de negre, i empleaven per aquest objecte l'antimoni, que sembla que va ésser la primera substància posada en joc per aquest fi. Els escriptors de l'antigalla atribueixen l'invent de pintar-se a les filles de Sió, les que es pintaven de negre els ulls i les celles.

Les dones de Gràcia i Roma foren les que inventaren al pintar-se de blanc i de color per fer ben destacar l'un de l'altre. El poeta Ovidi ja va escriure un tractat per a fer-se la pintura de la cara les noies del seu temps, on hi han mantes receptes, que encara avui potser puguin

ésser utilitzables. Era molt empleat per a empolainar-se l'arròs barrejat amb farina de faves. Poppea, la muller de Neron, féu un gran descobriment en aquest sentit; fou un cosmètic que va estar molt en voga en el temps de Roma, que era fet amb molles de pa i llet de burra, amb el que s'hi pintava la cara cada vespre abans de ficar-se al llit. Diu que aquest barrejat refresca la pell, treu les arrugues i manté la blancor del rostre. Fou tant lo que va propagar-se l'ús d'aquesta mixtura, que anys després, el senat romà dicta una llei prohibint-ne l'ús a la gent baixa i reservant-lo sols a les dones de l'alta cort. L'ús de la llet de burra va ésser molt general, i amb ella s'hi rentaven repetides vegades al dia, s'hi amorosien el cabell, i segons diu En Plini el naturalista, sempre que Poppea anava de vistge, se'n portava un gros remat de burses, per a poder fer-ne servir llur llet pels seus desigs del tocador, i que fins en prenia banys.

També va estar molt en ús una potinga nomenada cerusa, disolta amb saliva. Una esclava s'encarregava cada matí de fer el preparat per a què s'empolainés la senyora; l'esclava, abans de fer-lo, menjava alguna cosa ben aromàtica perquè la saliva fes una olor ben agradable, després, quan la senyora s'havia d'arreglar, ella alenava damunt del mirall i li oferia perquè ella veiés que el preparat que li portava era ben olorós, puig també ho era la seva saliva. No se sap si les dones d'aquella època varen copiar lo de la saliva dels gats, o bé si els gats ho han copiat d'elles, però lo que és aquest costum és avui encara ben fresc, puig tots els gats del món es renten la cara amb escupina.

—No tens feina?... Si vols, jo te'n puc proporcionar.

—Bé, però ha d'ésser en una casa que em paguin religiosament; en la que estava, molts dissabtes em quedaven a deure la setmanada.

—Ja ho crec que et pagaran religiosament, si precisament és en les obres del temple de San Josep Oriol on t'he trobat el treball.

L'art català a París

Nostra estimada col·laboradora, l'exquisida artista Lola Anglada, que tan bé sap arribar al cor dels infants amb la seva gràcia, espiritualitat i meravellosa tècnica, ha passat les fronteres. Des d'ara, els nens de París us faran la competència en estimar-la. La casa Hachette, una de les més importants de França, ha encarregat a la nostra compatriota la il·lustració d'un parell de llibres de contes: «L'oiseau bleu» i «La chatte

blanche» que hem tingut ocasió d'admirar. Començant per les guardes i acabant pel colofó, tot és estupend. Quins castells, quins soldadets, quins patges, quines bruixes, quines fruites que parlen, quines carrosses, quin tot!! Si voleu passar una estona sense tocar de peus a terra no teniu més que fullejar aquests volums.

Felicitem a la casa Hachette pel seu bon ull i als nens de París per la seva bona fortuna.

La tràgica aventura de miss Betty

Sense sortida

QUAN el capità Clapperton, portant de la mà a miss Betty, va veure que Abdel-Selim els barrava la sortida, ja no va dubtar més respecte les males intencions del sobirà de Burnù.

—Deixeu-nos franca la sortida!—li demanà el capità Clapperton.

Però l'emperador no semblava disposat a complaure'l.

El seu mirar era ara amenaçador. Miss Betty que, malgrat la situació gravíssima en què es trobaven, no havia perdut ni un moment la seva serenitat, amb la secreta confiança que el cel no permetria que triomfés l'àfrica, en veure'l amb l'esguard encès i irat, comprengué que aquell home estava disposat a tot per tal de sortir-se amb la seva.

Val a dir que en aquells moments la gentil Betty es penedia pregona-ment d'haver volgut acompanyar el seu pare. Ella havia volgut demostrar que una dona jove i àrdida com ella era, podia molt bé no desdir en empreses arriscades el mateix que un home.

El que no comptava miss Betty era amb aqueix altre factor que estava a punt de causar la seva malaurança i la del seu pare, com ja havia sigut causa de l'allunyament violent del jove ajudant Galdow.

Miss Betty, en insistir per acompanyar el seu pare, estava segura de no ésser fèble. Comptava amb la seva fortalesa i creia que això era tot, sense pensar que la seva formosor havia d'esdevenir la causa de la seva desgràcia.

En aquell moment terrible, veient miss Betty que Abdel-Selim estava disposat a alliberar-se de la presència del seu pare sense deturar-se davant dels medis, cregué que devia fer tot el que humanament fos possible per salvar la vida al que era autor de la seva.

Però, el seu sacrifici arribaria a l'heroisme de donar-se per esposa a aquell home de raça i de religió altres que les d'ella?

Només que de pensar-ho, la pobre miss Betty experimentava tan gran repugnància, que era ben segur que abans preferiria la mort que no pas devenir la muller d'aquell monstre. Però, entre això i contemplar impas-sible com l'emperador llençava el seu pare o el feia llençar pels seus soldats, com havia fet amb el pobre Galdow, el seu amor filial trobaria indubtablement accents que aconseguissin commoure el cor d'Abdel-Selim.

Animada d'aquest bon propòsit, comptant, no cal negar-ho, amb l'en-cís que la seva formosor havia produït, a l'emperador, tot seguit, després que el capità Clapperton havia demanat infructuosament que els deixés lliure la sortida, ella s'adreçà al sobirà i li demanà:

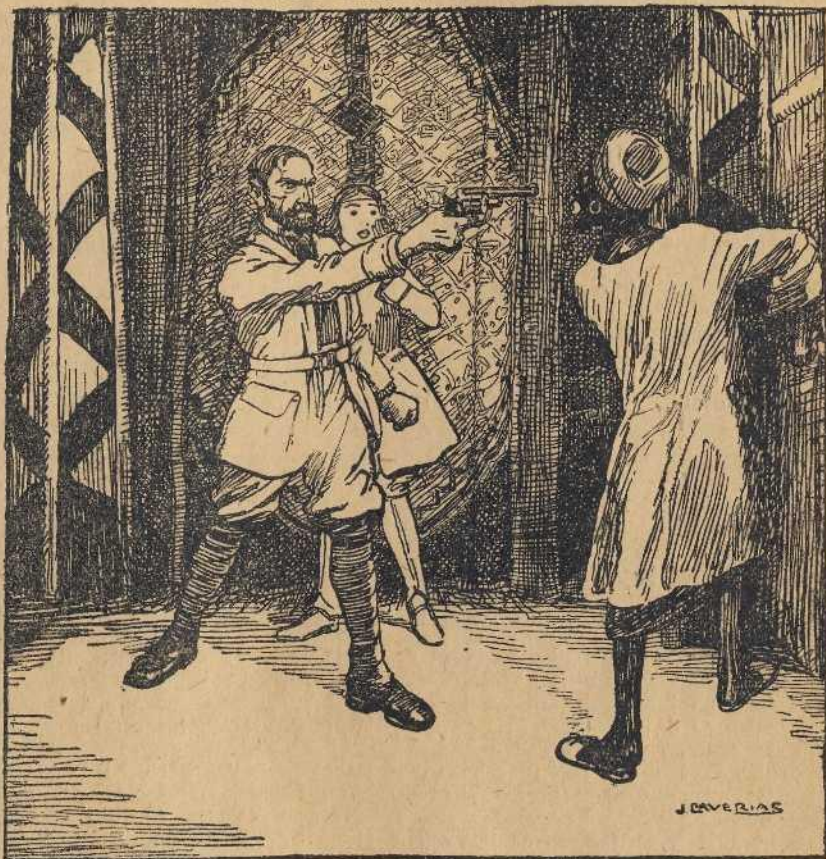
—Oh, senyor! Per què no volem deixar-nos sortir lliurement, vós que tan bella mostra haveu donat de la vostra hospitalitat?

En sentir la dolça veu de Betty, Abdel-Selim deixà el seu mirar fe-

rotge, i intentant prendre una mà de miss Betty, (que aquesta cuità a retirar), li digué:

—De tu depèn, formosa blanca, que el teu pare pugui sortir lliurement d'aquí.

—Sé el que voleu dir, Abdel-Selim, i cal perdonar-vos-ho, perquè vós no coneixeu les lleis de l'honor tal com la civilització i la nostra Santa Religió tenen establert. però sapiguen que cap sobirà europeu es consi-

deraria digne volgüent aconseguir l'amor de l'estimada per la força. Deixeu-nos sortir lliurement per a què jo pugui lliurement decidir si la vostra ofrena pot ésser ben acollida en el meu cor...

Malgrat que el llenguatge alarbi permetia a l'habilíssima miss Betty deixar entendre esperançadores resolucions sense comprometre's de cap manera, el morenc no es donava pas per convençut, i mentres ella anava parlant, ell no feia més que moure el cap d'un cantó a l'altre, negativament.

Finalment miss Betty, tement que malgrat totes les seves habilitats, el triomf no semblava pas probable, li arribà a dir que per guanyar la seva voluntat i el seu afecte era necessari que els deixés lliures immediatament a ella, el seu pare i l'ajudant Galdow.

Abdel-Selim va somriure sinistrament, i amb la veu ronca i el to sorraguer que és molt car a moltes de les races africanes, li digué:

—Oh, formosa blanca, tan bella com enganyosa, no cal que t'esforcis més en demanar la vostra llibertat, perquè com més vaig sentint la teva veu i més vaig veient la teva cara, més llunyanes se'm fan les ganes de deixar-te anar.

I somrient entre les seves barbes, afegí:

—La llibertat del teu pare ja la pots donar per concedida. Res em fa que ell abandoni el meu ricalme i so s'hi deixi veure mai més, però tu, no. Tu has d'ésser la meua muller i res no podrà impedir que així sia.

—Jo ho impediré!—cridà llavors el pare de Betty, que havia estat esperant amb l'esperança que la seva filla aconseguiria desvetllar en l'esperit d'aquell home la cavallerositat i la dignitat.

El sultà no semblà pas estereir-se d'aquella gosadia del capità Claperton.

No féu més que mirar-se'l i somriure.

—Us dic que jo ho impediré!—repellí el capità.

I treient-se ràpidament un revòlver de la butxaca, apuntà a Abdel-Selim, disposat a tot, abans que la seva filla pogués quedar en mans d'aquell barbar.

El desenllaç d'aquesta situació gravíssima, es veurà en el pròxim capítol.

JIM FIT

Rondalla

(Les nou veritats de Sant Vicens Ferrer)

Heu's aquí que una vegada era un moliner que tenia set filles, veient-se amb molts apuros per poder-les casar. Per altra banda les coses tampoc li devien marxar prou a l'hora, que un dia, desesperat, es donava al dimoni. Aquest, llamíner com és de les ànimes, no es féu pregar gaire. Tot seguit se li presentà vestit de gran cavaller i amb arrogància, prometent-li tota la moneda que fos menester per acomodar a totes les filles y sortir-se airos dels seus negocis massa entorpits.

Pactaren, i el moliner va tenir tots els diners que demanava, així com el dimoni, en un dia determinat, aniria a buscar l'ànima del moliner per capbussar-la a l'infern. Arribat aquest dia, molt dematí ja el dimoni trucava a la casa del moliner;

aquest, de l'ensurt que tingué, quedà bona estona com veient visions, per fi, reposat de l'esglai, pogué dir al dimoni que justament estava molt enfeinat casant les filles, i li pregà que volgués esperar-se una temporada més que tindria acabada la feina i aleshores estaria per ell.

El dimoni va comprendre que la feina mai l'acabaria, li va concedir un terme de temps per apoderar-se en absolut de la seva ànima si no li contestava amb nou veritats una darrera l'altra.

De moment el moliner havia salvat la situació, però naturalment el temps passava, i del cap del pobre moliner no en sortia res. Quan estava més capficat i concirós, va escaure's passar per sa casa Sant Vicens Ferrer que demanava caritat

—No, no, vostè com a modelo no em serveix, doncs jo sóc un pintor que no faig mai figura. Pinto sempre bodegons, natura morta.

—Caram, aleshores jo sóc a propòsit. Fixi's: tinc el nas com un tomàtec, els ulls com unes taronges i unes galtes de pa de ral.

pels seus pobres, la qual pagava amb bons consells i amb sentides frases de gratitud.

Veient el pobre moliner tan capficat i trist, li preguntà el motiu, i el moliner s'afanyà a contar-li, per si li donava un bon consell.

San Vicens esclafí una forta rialla i després esvai totes les angoixes del moliner dient-li que no és capficat més ni tingué por del dimoni, que ja li contestaria ell les nou veritats. Avisa'm quan vinga.

—Vindrà tal dia...

—Doncs bé, jo seré aquí a buscar la meua caritat pels meus pobres. Molt de jorn ja trucava a la porta del barri el banyut i de llargs bigotis, que feia més basarda que altra cosa.

—Moliner, digues-me'n una.

—Es més clar el sol que la lluna.

—Digues-me'n dues.

—Qui té dos ulls a la testa pot guaitar per la finestra.

—Digues-me'n tres.

—Un infant de tres anys pot córrer pels bancs.

—Digues-me'n quatre.

—Un cavall de quatre anys pot dur son amo a cavall.

—Digues-me'n cinc.

—Tu estàs a fora i jo estic a dins.

—Digues-me'n sis.

—Sis dies té la setmana, tots són bons per orellana.

—Digues-me'n set.

—Qui té set filles per casar té molt que pensar.

—Digues-me'n vuit.

—Pa blanc i ben cuit fa bon ventre.

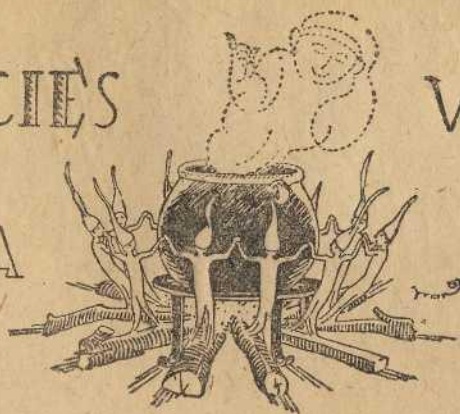
—Digues-me'n nou.

—Qui té nou pores amb sal pot passar un bon Nadal.

—¡Vicens, Vicens! que m'has ben atrapat, —li fa el dimoni.

Diuen que el moliner saltava de content, però que assegurava que mai més de la vida faria la ximpleria de pactar amb el dimoni per les angúnies i grossos afanyes que li costà lliurar-se d'aquella mala bèstia.

E. ORFÍL

FACECIES
DE
LAVORA
DEL
FOC

A l'Hostal de la Curadella

Tant me fa si em creieu com si no em creieu, però el que vaig a contar-vos va passar a l'Hostal de la Curadella ja hi podeu pujar de peus.

En Cintet Miarons solia córrer pobles, dedicant-se a l'art d'estanyar paelles i d'adobar cossis, cosa de la que no en sap tothom qui vol, i heu's aquí que un dia, va anar a parar a la Curadella, i naturalment, de cap a l'Hostal.

I a fe que li varen servir un plat de carn estofada, que deia «menja'm»! Quina oloreta de llorer, i d'orenga, i

d'altres herbetes, no menys falagueres pel nas, i llaminereres per a la gola! Ja ho va reconèixer tot seguit, parlant amb un company d'hostal.

—Aquest estofat és com un resoli... I quin seny ha posat Déu a les «mans» de la cuinera!

Res, que en Cintet va quedar corprès del mèrit d'aquella casa on servien tan bé de menjar.

A l'endemà, quan ja es veia paladejant quelcom de saborós, alguna d'aquelles viandes que tenen cent gustets a quin millor, la mestressa li serví unes sopetes d'all, que... No, no pot dir-se que no estessin al seu punt i que no fossin gustoses, però que... vaja! d'aliment no en portaven gaire.

—La sorpresa que ens deus preparar per a després!—va pensar en Cintet, que veia mentalmente palpissos, filets, costelles, etc., etc.

Darrera les sopes, un plat de trufes amb pèsols, que ben amanit amb oli verge, era ben temptador... Però, què redimoni! Per bo que fos aquell plat, no era la carn del dia abans! I el pitjor de tot que, després de les trufes, avellanes i ametlles... i prou...

En Cintet no se'n va poder estar de rondinar una mica.

—Mestressa! Avui sí que...
 —Què volem dir?
 —Que hi ha mancat, al dinar d'avui, aquella carn riquíssima del dinar d'ahir!
 —Ah, sí? Ai, recreu! Potser ja que

vos heu cregut que cada dia se m'ha de morir un ase!

A en Cintet li varen fugir les ganes de menjar carn en cap altre hospital, en tota la seva vida.

CLOVIS EIMERIO

El dia fatídic

Diu l'adagi castellà: «Ni en viernes ni en martes no te cases ni te embarques», malgrat el qual, la mala fama que s'ha fet als dies esmentats sembla no estar prou justificada.

En efecte, un pacient investigador d'aquestes minúcies, forfollant en les estadístiques de les companyies d'assegurances sobre incendis i accidents, els arxius de les empreses ferroviàries i de transports marítims, els registres dels dispensaris i cases de socors, etc. d'Anglaterra, ha aconseguit els resultats següents:

De cada cent accidents, topades, descarrilaments, incendis, naufragis, atropells, etc., 18 succeeixen en dilluns, 15 en dimarts, 16 en dimecres, 15 en dijous, 16 en divendres, 16 en dissabte i 4 només en diumenge.

De manera que el dia de la setmana que resulta ésser més fatídic, és el dilluns, ço que abans, però, que ho descobrissin els anglesos, ja ho havien pogut comprovar en el nostre país els estudiants i els mestres dels col·legis i de tots els instituts docents, entre els quals passa per veritat acreditada allò de «post festum pestum».

JORDI BUSCA

PATUFET - FILMS

Pel·lícula de la setmana

Per Sant Antoni dels ases,
dit, altrament, del porquet,
fan gran festa els tocinaires,
vulgarment, cansaladers.
I els maliciosos pregunten

si la preferència que
els fabricants de salsitxes
demostran pel Sant aquest,
és per ser palró dels ases
o advocat dels garrinets.

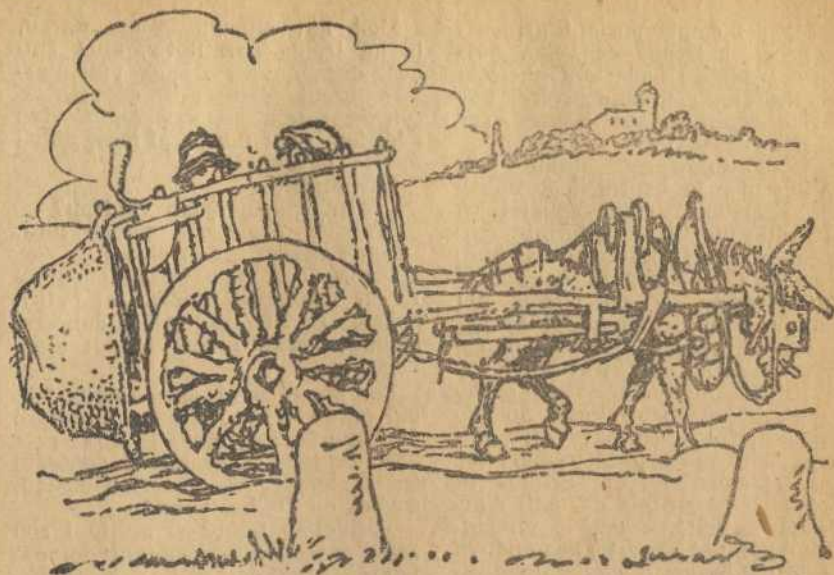
NYC

—Què li sembla? Primer podria prendre una bullabesa, després llenguado, després un bíftec amb patates, després pollastre rostit, després fiambres, després...

—Després, encara més?

—Sí, després oli de resina...

—Diu que «aj rei del bacallà», Mr. Brutifeller, cada hora que passa, li augmenta la fortuna de mil dòllars.

—Aquest sí que no deu descuidar-se mai de donar corda al rellotgel...

Venjances feudals

El comte de Rocaselvatge de Dalt i el baró de Planaflo-rida d'Abaix havien sigut amics llarg temps, mes ses dife-rències de caràcter els portaren a separar-se, molt enutjats i dispo-sats a fer qualsevol estropici en la persona o els béns del contrari a la primera ocasió de poder fer-ho sens por de rebre.

Aquesta ocasió es presentà, afa-vorint la sort al baró qui es trobà un matí amb una notícia, que lle-gi en «L'Estable» (diari preferit de la cavalleria), tot prenent xocola-ta amb secalls, i que deia així:

«Castell en bon ús. Es lloga per absentar-se son amo. Raó: Rocaselvatge de Dalt, pral., 1.ª», i més

avall seguia una editorial del diari explicant que el comte se n'anava a les creuades amb tota sa mai-nada i que es proposava perma-neixer a Palestina fins haver ex-terminat tots els turcs i agafat totes les turques.

En Gualbert de Planaflo-rida traçà ràpidament sos plans. Aquesta era la hora propícia per venjar-se i ell no vacillaria. Es vestí de mer-cader flamenc i amb el payero de gairell i una guitarra sota la capa, muntà en la mula guita i cap a Rocaselvatge falta gent.

Abans d'arribar-hi ja veié inu-sitat moviment en tots els cami-nets que al castell conduïen. De tot arreu arribaven vassalls i re-

mences del comte portant armes i queviures, i també es veien llargues corruës de ballesters quelcom desballestats i d'almogavers que anaven repicant ses llances per despetar-ne el ferro.

Tot allò eren, sens dubte, preparatius per la expedició a Palestina, i el baró restà satisfet en veure que no l'havia informat malament el diari. Barrejant-se amb la gentada es presentà davant el pont llevadís, on els burots del comte anaven demanant si hi havia res de «pago». Ell volgué esquivar-se dient que la guitarra no era article alimentici. Vaja si ho és exclamà el burot. Vostè no sap lo que arriba a «atipar» una guitarra! No quedà més remei que pagar el consum i de seguida es trobà el baró en mig del pati d'armes del castell. Demanà a un page per l'amo i aquest l'acompanya al saló del Tron; el qual estava dividit en dues parts, amb els corresponents rètols que deien: «Cavallers», «Senyores».

El saló estava solitari i damunt d'una taula hi havia un feix de pergamins que el baró s'apressà a tafanejar, veient que eren els plànols de l'edifici i el contracte de inquilinat. De seguit s'apartà de la taula i es posà a fer el desentès, mirant el sostre, perquè una remor de peus ferrats l'havia advertit de la proximitat del noble comte En Berenguer de Rocaselvatge.

Entrà aquest il·lustre personatge trepitjant fort, com calia a sa dignitat, i dirigint-se al que suposava burgès de Flandes li demanà amb veu sonora, semblant a un esquelet de cabra:

—Què desitgeu de mi, Musiù?

—Noble comte,—féu en Gualbert dissimulant una rialla en veure que no el coneixia,—he llegit vostre anunci en «L'Estable» i vine a llogar vostre castell si ens entenem.

Molt bé; siguem breus, mireu, hi ha trenta dormitoris, dues cuines, dues quadres, saló, pati d'armes, escala gran i de servei, s'ensor, calefacció, gas aigua viva i telèfon. Cent florins al mes, aigua apart; us convé?

Em convé.

Doncs firmeu. Quan vindreu?

Ja està. Aixís que sigueu fora.

Demà passat. Adéu siau.

I sens dignar-se mirar endarrera en Berenguer retornà al pati a passar revista als seus llancers, cavalls, peons i demés gent d'armes.

Dos dies després la mainada feudal partia vers Palestina i el baró de Planafiorida, desde la torra més alta, cridava sens que el podessin sentir: No veuràs més ton castell, covart de Rocaselvatge!

Al mateix temps el comte i son estol passaven per davant del palau de Planafiorida i se li ocorregué que, abans de marxar, podria destruir-lo per no deixar enemics endarrera. De seguida la cavalleria es llençà contra el palau i al primer cop de les llances les parets s'esquarteraren, i al segon la casa caigué sens restar-ne pedra sobre pedra. Eren molt fermes les llances de Rocaselvatge!

Els coloms misatgers que el baró, bon colomista, tenia dalt el terrat, volaren a donar-li la nova, i ell, fet una fúria, en saber-la, incendià el castell de Rocaselvatge.

Fou horrorós: els fossos restaren fosos, les torres, torrades, el saló del Tron féu explosió, la gran galeria caigué cap aquí i la capella cap allà; el pont llevadís es llevà espantat i el pati gros patí sos danys.

El baró contemplava satisfet la seva obra, quan arribà galopant el comte, que havia vist el foc, i li llençà a la cara son guant de pell de senglar. El baró, per correspondre a son desaflament, no

tenint guants li tirà un mitjó i de seguida els homes d'armes de ambdós bàndols formaren un cercle i començà el torneig.

A les primeres topades el baró perdé una orella i el nas, i el comte dos caixals i una ferradura (del cavall). Trencades les llances seguí el combat a peu ferm i el comte perdé un ull i mitja galleta, mentre el baró perdia la pell de la closca. Llavors baixant la espasa exclamà: Em sembla, Rocaselvatge, que podríem deixar el torneig. Creec que ja estem prou tornejats i no vull més tractes amb qui m'acaba de prendre el pèl.

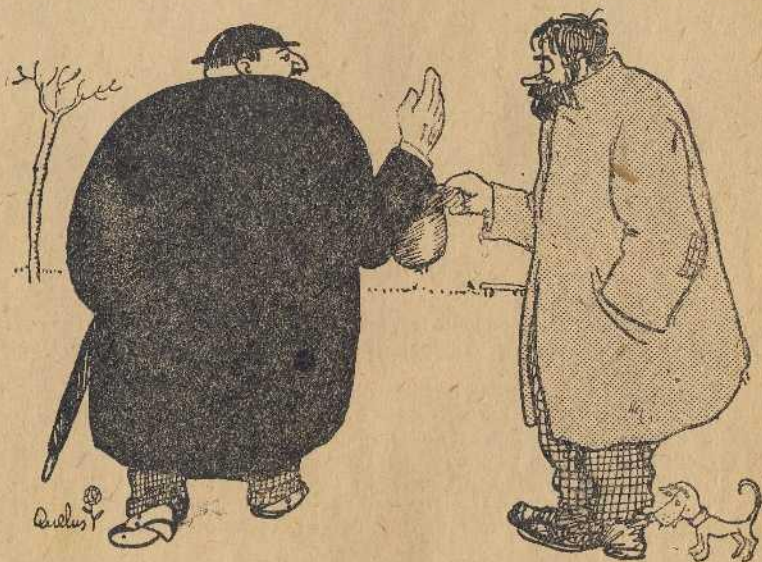
I respongué el comte:

He perdut un ull i no vull arriscar els que em queden. Ja començava a perdre el cap i hauria pres mal.

Acabà aixís la dura lluita, amb gran alegria de la mainada d'ambdós nobles. Respecte als palaus destruïts no es perdé res, car estaven assegurats de guerra, i aliats el baró i el comte forçaren a la Companyia a pagar l'assegurament.

El comte renuncià a sa creuada, car son amic el baró li recordà el vell concell de Sèneca: A Jerusalem, quan més hi anem menys valem.

G. D'OLORÓ

—Poseu-vos el barret, home; no féu compliments, que us podríeu encostipar.

—No, si no ho faig per cap compliment. Ho faig perquè m'hi tiri algun cèntim.

Si donen bon resultat les gestions que estem practicant, aviat podreu fruit, a les planes del VIROLET, una novel·leta d'aventures—plenes de peripècies i emoció—de l'exquisit escriptor català en CARLES SOLDEVILA.

La nina cega

S HA fet portar a l'espaiosa terrassa coberta, darrera les grans vidrieres encorlinades, l'escriptori que el papà li va portar de París, últimament.

El criat, seriós, correcte, inalterable, ha baixat el preciós moblet del seu quarto i l'ha col·locat on la senyoreta ha manat: en la banda de la terrassa que dóna al passeig dels boixos.

La cambrera, també seriosa, correcta, inalterable, que anava seguint el criat, portant la cadira, la carpeta de pell de Rússia, i la rica ploma font, d'esmalt blau cel, amb virolles d'or, que el seu papà li va portar en tornant del viatge a Londres, ha deixat ordenadament cada cosa a son lloc.

Després, s'han retirat tots dos, però abans d'entrar a la casa, la Maria Neus ha deixat sentir un petit crit inarticulat, i criat i cambrera s'han girat instantàniament.

—No tinc ganes d'escriure. Porti'm la nina i les capsas del joc de cafè i de taula...—ha dit la senyoreta, amb la veu minsa, adreçant-se principalment a la cambrera.

Al cap d'un moment la Maria Neus quedà tota voltada d'enormes capsas.

Intenta jugar amb la nina fent-la seure davant de l'escriptori, però

se'n cansa aviat, perquè la ploma stylogràfica no es vol aguantar a la mà de la nina, i així no hi ha manera d'ensenyar-la a escriure.

Seguidament, para la taula amb el joc de cafè, per jugar a servir l'esmorzar a la nina; però també ho deixa córrer aviat.

Es un joc sense gràcia, sense cap divertiment. Un cop has col·locat la tassetta i el plat davant de la nina ja no saps què fer més...

Amb la vaixel·la de taula passa el mateix: quan ja tens la taula parada, què més vols fer?

Així i tot, Maria Neus va treient els platets i la sopera i els vasets; però a mig fer es cansa i ho deixa tot enrenou, avorrida, sense humor...

Quan la màrmà surt a la terrassa i la veu tota voltada de joguines, però sense jugar; asseguda, amb un posat tot desmaiàt, mirant vagament a través dels vidres, n'experimenta una gran pena.

Tantes coses com ha fet ella, la bona màrmà, per pujar la seva nena sana, robusta, animosa, alegre!... I, aquí la teniu: com més gran es va fent, més incompreensible es torna: quieta, trista, callada, geniosa, sense humor, ni alegria, ni res.

Es una cosa desesperadora. Pensar que no hi ha reconstituïent que la Maria Neus no hagi pres, ni caprici que no li hagi estat satisfet, ni disgust que no se li hagi evitat, i tenir de veure-se-la així, que sempre sembla que li manqui alguna cosa!...

I què li ha de manca! A cada viatge que fa el seu papà torna amb una cosa nova, la més preciosa, la més original, la més inesperada que un hom es pugui imaginar, però que a la nena sembla que no li facin fred ni calor.

La pobre mare ja no sap què cosa fer. Com que el metge de la casa és un doctor «que no deixa gens satisfet», la bona senyora ha portat la nena a casa dels metges més eminents. Els uns han receptat ferro, els altres injeccions tonificants, altres han prescrit llargs sojorns a la vora del mar i altres a la muntanya...

El doctor de la casa s'ha rigut de tot això. «El mal de la Maria Neus, a la qual ha vist néixer, és tal volta tot el que la bona mama ha fet per fer-li bé.» Digueu, ara, si això no és una sortida de to del metge, tolerable només perquè és un bon senyor amic de la casa, que els estima molt.

—Aquesta nena juga poc—havia dit un dia el metge.

—Aquesta nena riu poc—havia dit un altre dia.

I havent-li demanat la mare què calia fer perquè jugués i rigués, el doctor havia parlat de la conveniència de freqüentar amiguets i amiguetes... Pobreta! Ella que no pot sofrir que li loquin una joguina, ni que la contradiguin en res, ni que no es faci altra voluntat que la seva, com volem que li sigui bo barrejar-la amb altres nens i nenes que no tindrien el mirament que la mare té i que ha imposat a tots els criats?

Per arribar a aquest resultat tant s'hauria valgut enviar-la a col·legi, i confondre's amb la turba de nens i nenes desconeguts, en lloc de posar-la la senyoreta Whitt, seriosa, correcte i inalterable que li donava lliçó a casa, segons el mètode més laconic i silenciós.

I després, d'on volia el doctor que les treguéss les amiguetes?

Vivint en el seu supràstol xalet, tot voltat de jardí, ni amb els veïns s'acabava de lligar coneixença, com qui diu.

Es cert que al xalet del costat hi vivia una família molt distingida

amb la qual es visitaven molt de tard en tard; però donava la coincidència que no tenien més que un nen, una preciositat de noi, sà, bonic, robust, però un noi a la fi i al cap.

Si només que per no veure el contrast que oferia la seva pobreta Maria Neus, tan pàl·lida i afinadeta al costat d'aquell noi exuberant, la bona mare no podria sofrir veure'ls de costat!...

Però... Un dia hi va haver gran trasbals a la casa. El motiu no era banal. La Maria Neus havia desaparegut.

No era ni a la seva cambra, ni a la terrassa, ni a la rotonda, ni al cosidor. Varen recórrer el jardí i tampoc no era enlloc: ni al mirador, ni al passeig dels boixos, ni...

Sort que els cors de les mares són com brúixoles d'orientació, i allí on els criats no havien anat, allí el cor de la mare va trobar-la.

Ja podien anar buscant-la, ja. Aprofitant la sortida de la senyoreta Whitt, la Maria Neus, que l'havia acompanyada fins els graons de marbre, va tenir mandra de tornar a entrar. El dia era tan bonic i donava tan bo de rebre l'aire tebi d'aquell migdia serè d'hivern, sense bufandes, ni pells, ni guants, ni abrics insuportables que l'enganyessin!...

Perquè la mamà no la podés veure, i no la fes entrar tot seguit o no li manés abrigar-se fins els ulls, la Maria Neus s'escorregué cap a recó més allunyat del jardí, justament allí on la reixa divisòria és menys poblada d'eures i permet veure millor el jardí de la casa del costat.

Allí la va trobar la seva mare (tota esgarriada de veure-la sense els complicats abrigalls a què la sometia les poques vegades que a l'hivern li permetia sortir a fora), conversant amigablement amb el nen de la casa veïna.

La mamà, tenia prou discreció per no fer una escena allí davant, i es limità a cridar la Maria Neus i agafar-la per la mà i portar-la a dintre.

Però l'extremada sensibilitat de la nena en tingué prou per, tot just va ésser a dins, esclatar en plors desconsoladament.

La mare s'enterní i capitulà tot seguit. No, no: que no plorés, que estaria malalta, que agafaria mal de cap, que... Que digués el que volia, per què plorava, què desitjava; que tot, tot hi donaria la seva mareta estimada del seu cor...

Però ella no volia res. S'havia ensentimentat en veure la seva mare que anava a cercar-la i que la prenia per la mà, sense dir-li res, i això d'havia fet plorar.

Així i tot, d'aquest incident en vingué que el papà es va sumar a l'opinió del metge, i que al cap de poc temps el nen de la casa del costat va anar a jugar amb la Maria Neus.

L'èxit de la primera visita va ésser tan manifest que la mateixa mamà va haver de convenir que mai la seva nena havia passat una tarda tan distreta.

En Gonçal, en efecte, s'havia portat molt bé. No havia contradit ni un sol cop la Maria Neus; i havien jugat com dos germanets.

La segona visita ja no va ésser tan pacífica. En Gonçal tenia l'experiència de l'avorriments de la primera i ja no s'amotllà tan fàcilment a fer el paper de criat que tan gentilment consentí fer el primer cop.

Ah, no! Per passar tota una tarda servint tacetes d'aigua i aixarop

a la senyoreta, ell no hi estava. Per això no s'hauria mogut de casa on hi tenia pilota de futbol, trapezi, bicicleta i ample espai.

Això ho manifestà en Gonçal amb tota la bàrbara sinceritat dels dotze anys.

La Maria Neus es quedà glaçada i es mirà amb els seus ulls esporguïts, plens, però, d'una admiració profunda aquell noi robust, decidit, baladrer, de gestes amples que a cada moment sembla que hagi de rompre tots els vidres de la terrassa.

Tanmateix, troba un cert goig a mostrar les seves habilitats davant d'aquella nena, i això també és un divertiment per a ella, no exempt de sobresalts i angoixes.

Res no el detura a en Gonçal. La vida liobreix per tots cantons. Les cames fortes emergint dels pantalons curts, donen la sensació de la fortalesa i de la resistència a tota prova.

—Saps a què podriem jugar?—li proposa ella.—Jo seria la senyoreta Whitt, i tu series el meu deixeble.

—I com acaba aquest joc?—pregunta ell, amb una cara d'enviar-la a passeig.

—Mira... Acaba que jo t'explico la geografia i tu dius les capitals del món assenyalant el mapa amb la punta del compàs.

—Qui, jo?

—Es clar. Tu seuràs aquí, al meu escriptori; veus?—fa ella.

Però ell ja ha donat una mirada intel·ligent al moble:

—Aquest escriptori? Què hi vols jugar que l'aixeco amb una mà, aquest escriptori?

I, sense esperar resposta ni consentiment, passant de les paraules als fets, agafa el moblet per una pota, l'alça com els atletes de circ, i el passeja triomfalment per la terrassa, envidriada aguantant mestriolament l'equilibri, mentre la pobreta Maria Neus, amb l'ànima en un fil passa les mil angoixes tremolant pel moble, pels vidres i pel seu propi cap cada cop que ell s'atansa massa.

I, això rai, encara. A mida que la franquesa va en augment les proeses es multipliquen i adquireixen proporcions respectables.

Ja pot ella anar proposant jocs adients a la seva naturalesa de nena mimada i consentida, que el que és ell, ni solament se l'escolla.

Acostumada ella a que tothom faci la seva voluntat no li fa cap gràcia aquell noi absolut i resolt, que fa sempre el que ell vol, sense mirament de cap mena.

Ella proposa mirar les làmines del seu gran llibre de rondalles, i ell li surt amb el joc de la moto que espetega ferotgement per la terrassa fins que batam! bum! barrabum!, s'estimba escales avall.

Ve un dia que ella protesta i s'enfada. Tanmateix fer saltar una taceta del seu joc de cafè de porcelana, damunt d'una raqueta de tennis, com si fos una pilota, és un joc inadmissible.

Ella reclama, prega, implora... Però ell, amb una traça sorprenent, admirable, va seguint el seu joc perillós, sense fer cas de precs ni plors.

La mamà arriba i queda edificada davant d'aquell espectacle. En Gonçal fent saltar interminablement la taga. Ella, la nena, la filleta del seu cor, plorant i picant de peus... Ara que vagin dient el seu marit i el metge.

Aquell mateix dia se'n fa conversa. Però, malgrat els mals resultats que hagi pogut donar el sistema, cal confessar que el principi de no

deixar tan isolada la pobre nena no pot ésser-li més que beneficiós. Amb el mateix Gonçal hi ha hagut ocasions que la nena s'hi ha divertit. Només que no fos tan exuberant, tan barroer, tan, donat a la seva...

En això tots hi estan d'acord. Convindria una amigueta dòcil, bona minyona, entenimentadeta, que sabés aguantar els mals humors i les exigències de la Maria Neus, que no la contrariés mai i li deixés fer sempre la seva santa voluntat.

—Saps, saps què sembla que estiguis fent el retrat de la Montserrat? —diu el marit.

—Quina Montserrat?

—La cosineta gran de V...

—Tens raó. Aquella sí que és com ara dèiem: bona minyona, entenimentada i pacient, avesada com està a tenir de cedir amb tants germanets com té...

—I que donariem una alegria a la seva mare, perquè ella no voldria altra cosa que li voiguéssim la seva gran un quant temps entre nosaltres diu ella, què per completar la seva educació.

—Es clar. Com que la varen tenir de treure del pensionat abans d'hora...

—Està dit, doncs?

—Està dit.

Aquell mateix vespre sortia una carta cap a V..., demanant a la parenta que deixés venir la Montserrat a passar un quant temps a Barcelona perquè es podessin conèixer amb la cosineta Maria Neus que l'estava esperant ansiosament.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

L'acabament d'aquestes «Pàgines viscudes» anirà en el pròxim número.

Àncora de salvació

Un bon home que tenia
Molta por de navegar
I que sols al veure l'aigua
Ja s'estava marejant.
Es veié obligat un dia
A marxar al Paraguai
Per recollir un herència
D'un cosí molt allunyat
Que li deixà deu «ingenios»
I més de cincents esclaus.
Era en temps que els trasatlàntics
No s'havien inventat
I el viatge es feia a vela.
Passant dos mesos en mar.
L'home avans volgué enterar-se
Dels recursos que en el cas
De tempesta els vaixells tenen
Per a poder-se salvar.
Un amic seu fort en nàutica
Li contà amb força detall
Com se fan senyals d'auxili

I es llenca els bots al mar.
Dient-li "ademés que l'àncora
Es el millor de la nau
I símbol de la esperança
Que en ella té el navegant
Perquè el salva de naufragis
En la pitjor tempestat.
Amb eixes lliçons apreses,
Tot alegroi s'embarcà.
Essent al mitg del Atlàntic
Un cicló els va rompre els pals
I s'obrí una via d'aigua
I el vaixell s'anà enfonsant.
—A l'aigua! Salvi's qui pugui!
Va cridar el capità,
I tothom agafà suros,
Carbasses, fustes i pals,
Per tal d'aguantar-se en l'aigua.
I nostre amic consternat
Va agafar-se fort a l'àncora.
Ses qualitats recordant. P. E. P.

ESPECTACLES PER A INFANTS

TEATRE CATALÀ ROMEA

Avui dissapte dia 2 de festa de la Candelera, última representació irremissiblement de la popularíssima obra

ELS PASTORETS

amb l'arribada dels Reis d'Orient que obsequien els petits espectadors.

Diumenge dia 3 a dos quarts de quatre, representació extraordinària de
LA VENTAFOCS

Dijous dia 7, a les 5 de la tarde

LA MARQUESETA QUE NO SAP QUE TÉ

MOLT AVIAT ESTRENA

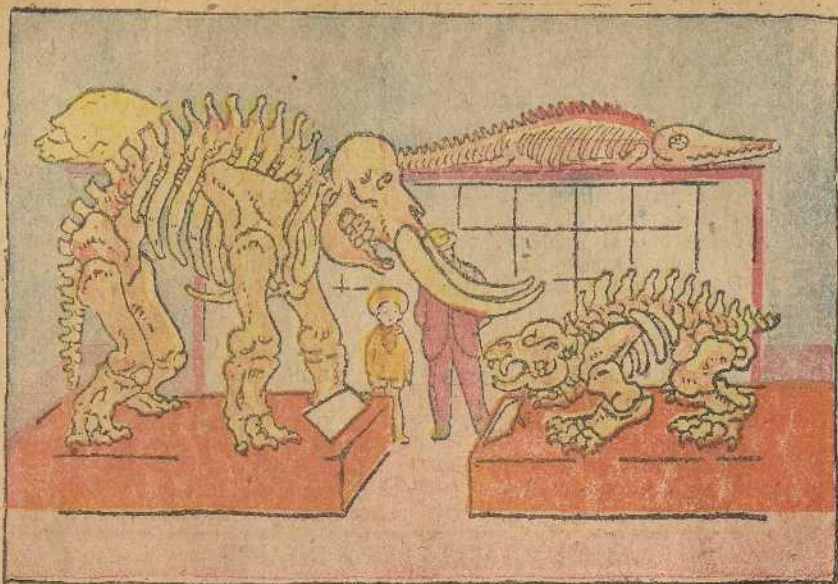
del nou espectacle original d'En Josep M.ª Folch i Torres, en 3 actes i 9 quadres

UNA VEGADA ERA UN PASTOR...

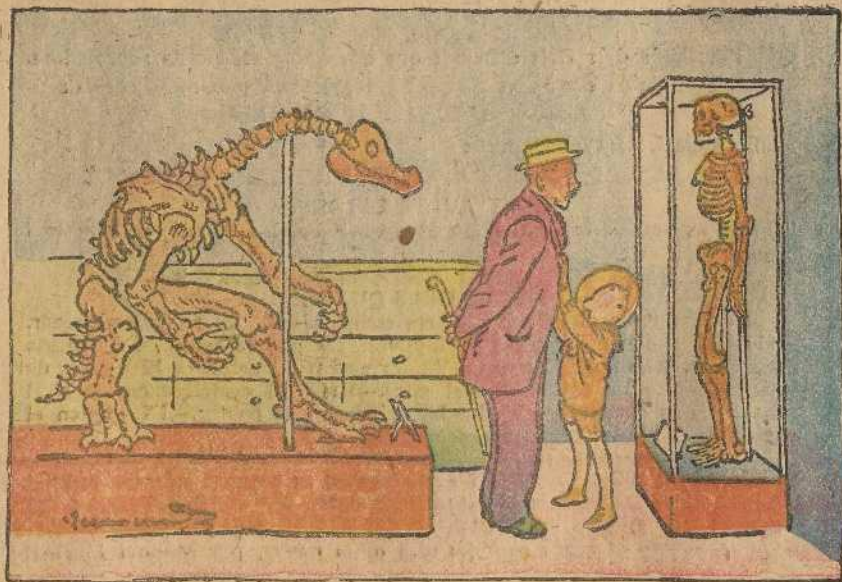
TÍTOLS DELS QUADRES

I. Perdut en el bosc o Els tres consells.—II. El rabadà plorant.—III. El caçador caçat o l'enginy val més que la força.—IV. Junta de metges. «Malum signum».—V. Princesa o pastora? El rapte de l'ocellot.—VI. La catàstrofe del pont.—VII. El castell encantat o el misteri de la confitura.—VIII. La princesa i el pastor.—IX. Quan el gat miola... i La merescuda recompensa.

El suplement d'EN PATUFET corresponent al present número publica el sisè fullat de la interessant novel·la d'En Josep M.ª Folch i Torres **LISETA DE CONSTANS O LES ASTUCIES D'EN FIDEL DELFI**. Amb aquest suplement es regala el conte complet «La mala noia», per Manuel Marinell.

—Veus? totes aquestes bèsties eren feres.

—Aquest, qui era, papà, el domador?